

Ustanovenia § 6 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. v znení vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n. a § 1 zák. č. 126/1924 Sb. z. a n., ktoré mohli byť vraj podľa sťažovateľa analogicky upotrebené, nie sú smerodajné pre riešenie otázky premlčania v súdenom prípade, lebo sa vzťahujú na prípady iné.

Predpis § 27 zák. čl. XLI:1914, na ktorom bolo založené usnesenie krajského súdu, vynesené dňa 11. marca 1932, tedy ešte za platnosti citovaného zákona, je opatrenie, ktoré bolo spojené s účinkom hmotne-právnym, nakoľko malo za následok stavenie premlčania. Zákon týmto výnimečným opatrením — shodujúcim sa v podstate s ustanovením zrušeného § 267 tr. z. (zák. čl. V:1878), rozšíril prípady § 7 tr. p., dopĺňujúceho ustanovenia § 109 tr. z., ktoré — ako to odvolací súd správne uznal — sa nevzťahujú na riešenie takej predbežnej otázky, akú má na mysli § 27 zák. čl. XLI:1914.

Zákonom zo dňa 28. júna 1933, čís. 108 Sb. z. a n., o ochrane cti, bol — podľa § 42, čís. 1 — zrušený zák. čl. XLI:1914 v celom rozsahu, tedy aj ustanovenie § 27 tohoto zákona. Z toho plynie, že účinnosťou zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., ktorý neobsahuje obdobného ustanovenia ako § 27 zák. čl. XLI:1914, prestalo aj stavenie premlčania podľa § 27 zák. čl. XLI:1914 stanovené a premlčanie počínalo znova dňom účinnosti nového zákona, ustanovenia ktorého v konkrétnom prípade sú pre obžalovaného priaznivejšie ako ustanovenia predošlého práva a preto podľa § 41, č. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. aj v tomto prípade platné.

Doba, ktorej uplynutie sa vyžaduje k premlčaniu trestného stíhania pre prečiny, ktoré sa kladú obžalovanému za vinu a ktoré boli spáchané ešte pred platnosťou zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., činí tak podľa § 48 zák. čl. XIV:1914 ako aj podľa § 13, odst. 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. 6 mesiacov. Podľa obsahu spisov nestalo sa však po túto premlčaciu dobu okrem príkazov daných súdnej kancelárii, aby vec bola vedená v evidencii, žiadne opatrenie súdu, ktoré by smerovalo proti obžalovanému, až do dňa 17. októbra 1934, kedy krajský súd ustanovil rok na hlavné pojednávanie. Uvedené príkazy, dané súdnej kancelárii, nelze však považovať za také opatrenia, ktoré by podľa § 108 tr. z. pretrhly premlčanie (Zm III 458/33, Sb. n. s. čís. 5043). Ponevác však odo dňa 6. augusta 1933, kedy vstúpil v platnosť zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., až do opatrenia súdu zo dňa 17. októbra 1934 uplynula doba dlhšia ako 6 mesačná, po ktorú nebolo učinené žiadne opatrenie alebo rozhodnutie súdu, smerujúce proti obžalovanému, preto v súdenom prípade nastalo premlčanie, ktoré podľa § 105, čís. 3 tr. z. vylučuje trestné pokračovanie proti obžalovanému pre trestné činy za vinu mu kladené.

Čís. 5462.

Podvod spáchaný vedomě neoprávněným pobíráním státního příspěvku ku podpoře v nezaměstnanosti zároveň u více než jedné odborové organizace.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1935, Zm I 1104/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 20. srpna 1935, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, opírající se toliko o důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávněnost.

Stěžovatel nenapadá zjištění soudu, že obžalovanému byly známy předpisy § 3, odst. 2, a § 4, odst. 1, č. 2 zák. č. 267/1921 Sb. z. a n. o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných (ve znění zák. č. 74/1930 Sb. z. a n.), že totiž nezaměstnaný, je-li členem několika odborových organizací, má v nezaměstnanosti nárok na státní příspěvek k podpoře v nezaměstnanosti toliko u jedné odborové organizace a že v takovém případě je povinen prohlásiti, ve které odborové organizaci chce uplatňovati nárok na státní příspěvek. Dále není napadeno zjištění soudu, že obžalovaný současně pobíral podporu v nezaměstnanosti se státním příspěvkem u obou odborových organizací. Již tato nenapadená zjištění ospravedlňují závěr, že obžalovaný vědomě neoprávněně pobíral současně státní příspěvek k podpoře v nezaměstnanosti ve dvou odborových organizacích. Nešlo tedy u obžalovaného toliko o lstivé zamlčení okolnosti, že u druhé odborové organizace již vybral a vybírá státní příspěvek, nýbrž též o činnost další, totiž o vědomě neoprávněné pobírání a ponechávání si dvojího státního příspěvku, čímž obojím zjevně projev il svůj podvodný úmysl již od počátku pojatý, čemuž nasvědčuje i okolnost soudem zjištěná, že obžalovaný při svém prvním výslechu tvrdil, že šlo o dvě různé osoby. Není pak napadeno zjištění, že státní příspěvek podvodně vybraný činí 5369 Kč 60 h. Zmateční stížnost bylo proto jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 5463.

Vkladní knížka je v rukou každého držitele předmětem majetkovým, věcí movitou ve smyslu § 171 tr. zák.; cena odcizené vkladní knížky se rovná výši vkladu, pokud není knížka vinkulována nebo není na závadu umořovací řízení. Trestnost skutku je založena již odnětím vkladní knížky pro užitek pachatelův, nikoli teprve vybráním vkladu.

Posudek soudního znalce, opatřený jen k dožádání bezpečnostního úřadu (orgánu), nenahrazuje posudek soudního znalce podaný před soudem.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1935, Zm II 460/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obviněného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 26. července 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným proviněním krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II c) tr. z.; rozsudek v odpor vzatý zrušil jako zmatečný a vrátil věc témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.